

לפני יהוה: כד ושמת הכל על כפי אהרן
ועל כפי בניו והנפת אתם תנופה לפני
יהוה: כה ולקחת אתם מידם והקטרת
המזבחה על העלה לריח ניחוח לפני
יהוה אשה הוא ליהוה: לב ולקחת את
החזה מאיל המלאים אשר לאהרן
והנפת אתו תנופה לפני יהוה והיה לך
למנה: כו וקדשת את חזה התנופה
ואת שוק התרומה אשר הונף ואשר
הורם מאיל המלאים מאשר לאהרן

←

לקט בהיר

מ) רצונו לומר שלא יהיה סתירה שאמר שיסוס על כפי
אהרן וכו' ואמר והנפת שהוא משה: מא) ופי' רש"י
מצוה זו אלו עושין לשמו כן מראה בהנפתו עכ"ל: מב)
פי' דכתיב בפסוק כ"ז ואת שוק התרומה אשר הונף ואשר
הורם, והגם שיעקר פי' תנופה לר' רוחות (וכמו שפירש
ג"כ לקמן בפ' כ"ו) והרמה מעלה ומטה, אבל כבר דרשו
חז"ל בת"כ ו' כ"ט מיתור אומרו אשר הונף ואשר הורם
שכל מקום שאמר בין תנופה ובין תרומה מוליך ומביא
מעלה ומוריד לשה קלות (סה"ז): מג) ר"ל אין חיבת
"על" מזיין המקום, שיתן חימוכים אלו והמנחות על נחמי
העולה ויקטירם, שהלא כבר העלה העולה על מוקדה, וגם
אין הכוונה שיחנס דוקא על נחמי העולה שהם על המזבח,
שא"כ מה יעשה אם כבר נאכלו ושפרפו, אלא פירושו חוץ מן
העולה ומוסיף עליו ואחריו, וכן פירש"י בפ' זו ח' כ"ח על
העולה אחר העולה (רא"ם): מד) הגם שפירש כל זאת
לעיל בפ' י"ח חזר ואמרו כאן, לפי שרצונו לפרש חיבת "לה"
שהיא נחת רוח להקב"ה, משא"כ כאן שכבר אמר לריח ניחוח לה',
גם אין לומר שמקושר חיבת לה' עם חיבת אשה, שאין לו
שחר, בהכרח שדבר בפני עצמו הוא לומר שצריך להיות לשמו של
מקום ב"ה (בא"י): מה) פי' לא היה שוק זה

אור ההיים

במצוה אלא להסיר הטעות והבין: למה הולך לומר? ואלו שיכוין לומר שלא יאכל
כזו מאשר לאהרן ומאשר וגו'. לריך לדעת מכל חזה ושוק הניתנים לאהרן ולבניו זולה אלו:

אור בהיר

וללמוד הלכה לדורות אין צריך, שדי בלוי. (צ) וכי היה שם איל אחר לטעות בו.

מסלא דפטיוריא די קדם יי: כד ותשוי כלא על ידא דאהרן
ועל ידא דבנוהו ותרם יתהון
ארמותא קדם יי: כד ותסב יתהון
מידהון ותסיק למדבחה על
עלתא לאתקבא ברעוא קדם
" קרבנא הוא קדם יי: כד ותסב
ית חדיא מדבר קרבנא די
לאהרן ותרם יתה ארמותא
קדם יי ויהי קד' חלקי:
כד ותקדש ית חדיא דארמותא
ות שוקא דאפרשותא די אתרם
ודי אתפרש מדבר קרבנא מדי

רש"י

בלבד: (כד) על כפי אהרן וגו' והנפת. שניסס
עסוקים בתנופה הצעלים והכהן, הא כולד, כהן
מניח ידו תחת יד הצעלים ומניף (מניח פ"ה), וזה
היו אהרן ובניו צעלים ומכה כהן: תנופה. מוליך
ומביא למי שארצט רוחות העולם בלוי, ותנופה
מעבדת ומצטלת פורענות ורוחות* רעות,
תרומה כ"ב, מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ
שלו ומעבדת עננים רעים (וכ"ה י"ג): (כה) על
העולה. על האיל הראשון שהעלית עולה: לריח
ניחוח. לנחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו (ד"ב י"ג):
אשה. לה' נתקדש (כ"ג): לשמו של מקום (כ"ג):
תנופה. לשון הונכה והבאה וינטע"ר צנע"ז:
(כז) וקדשת את חזה התנופה ואת שוק
התרומה וגו'. קדשם לדורותיה להיות נוהגת

שינוי נוסחאות

1

לאהרן ומדי לבנו
לאהרן ולבנוהו קבו
ישראל ארי אפ
ואפרשותא ידי מ
מנכסת קודשיהון
קדם יי: כט ולבוע
לאהרן יהון לבנו
לדבחה בהון ולקן
קרבנהון: ל שבעת
כדנא תחותיהו מ

תרומתם והנפתם
להקטרה אלא ויהי
לשון מעלה ומוריד:
ישראל. שהשמים
יתנו לכהן: בי תר
(כט) לבניו אהרן
למשחה. להכניס
כרה כמו (נח"ל י"ג)
צמיחו ויהי שם (כ"ג):
הצגדים הוא מתת
(ל) שבעת ימים. ה
יקום: מצונו תהה
לכיות כהן גדול: אש
כהן המוכן ניכנס*
חבו כהן גדול שאין
אלה צו (י"ח י"ג): תר
לכהן גדול בן ממלא
תחתיו (ד"ב י"ג):

שינוי נוסחאות

למשות בהם, שהמדובר
למשחה, והוא לאכילה ול
נמשחו לא לכהונה ולא ל
שאין מוסיף אלא לגדול
ימים רצופים כדמפורש
ימים, וכן הוא אומר (ו)
מאמרים אלו עד סוף פ'
תחתיו בקביעות, אבל אג

זני מלוא חנוג ומגור לאהרן
דבאג ואצג

בעוהשי"ת

ס פ ר

שאלת יעקב

שני חלקים

כולל שאלות ותשובות, וחידושי דינים
ובירורי הלכות, שמעתתא ואגדתא

הכינו וגם חקרו הרב הגאון הצדיק המפורסם כקש"ת
מוהר"ר יעקב סג"ל פראגער זצלה"ה
האבד"ק אדא ופעטראוואסעללא יע"א
חתנא דבי נשיאה הגאון מהר"ם שיק זי"ע

☆☆☆

חלק ראשון נדפס ע"י המחבר בשנת תרס"ו לפ"ק, וגם התחיל בהדפסת
חלק שני, אמנם בגלל מלחמת העולמית הראשונה שנפרץ אז, נשאר
באמצע ההדפסה ולא יצא לאור עולם, ועכשיו זיכנו השי"ת להאיר פני
תבל ממה שנשאר לנו לפליטה, ולהדפיסם מחדש ברב פאר ויופי

יצא לאור

ע"י משפחת פעלדמאן נכדי המחבר זצ"ל
ברוקלין ניו יארק תשל"ח לפ"ק

ובגווי מנילה דייט לא קצילו עליהו איב צקרא דהכיר
 יויס הוא לטון מרדכי והלדיקים שעמו שללו להגדיל
 חודסה להי עיב חשבו שמוצו חודה ישומחו ואחיכ יעשו
 משהה אצל לא לריכיס משהה כדי שיסומחו אצל צפקוק
 ייה ובפקוק כיצ דלא הוכירו ייט ואיב מומון עם דבר
 והס לריכיס עשהה תחילה כדי שעי מושחה יתעודרו
 לשומחה. הארכתי צדברים ונא לא יהי לעול לפני הדכית
 וכו' והס יודיענו שתלחו דברי תן אשומח צוה מאוד.

— סי' ס"א —

א (א) **מ"ט** הצאחית סיי תחילה צסם הלקיט דלס שולח
 לחנירו ועוה או צגדים רוכל למכין ולקנות

עבור מאלכים יולא די משלוח מניה. לעכיד משמעות
 הפוקקים אינו כן דהרמזי' ושיע נקטו מאלכים והרמזים
 גבי מנהגות לאצורים נקטו ועוה או מאלכים וצבי משלוח
 מנהג לא הוכיר מעוה מוכח דקיל דאינו יולא מעוה
 ונקהוהו דעוה כהרין שחקנו מינו לעסרים ואין דרך
 העשיר לשלוח למצירו מעוה והבס שהעיר גיב מיב אצל
 רק דומיר דעשיר, וכבר כי ההכיד סיי קייא דלא מלינו
 מנוס אלא צמירי. דלכילה וייל רחי לדיק בחורה כתיב
 שמוח כיט פי כיו והי לך לנחה היינו חלק צבר גבי
 סכה כתיב והצח אלכנה ויתן מנוה וכו' ולכנה יתן ענה
 א' אפיס צמסנה צילה דק ייד שובחין מנוח פרישי

חתיכות צבר ודגים וחס צריפ יויר דרשו חז"ל על
 ושלחו מינה לחן כבין לו לוי שלח הניח עירובי תבשילין
 אלוח צמירי דלכילה מיירי ודלכנה מלינו דמהיריל מוצח

ב צוגיט שס סיק ייל דדוקא ונצוליס סיהי מתן לחבלו
 מיד ובגוי כתובות סיי וחענייה כיא אצרו שדול זכות
 הנסים צלקה שנוחנת ונה שהעני יוכל ליהנות מיד
 והצבל כותן מעיט שלרד להעריח לקנות עצונו מאלכל
 וציריד סיי קיא ספק הוצטר דחתיכה הראי' להתכבד
 דוקא אס מנצול חשיב הוא ולא צטל אצל חתיכה מי
 לא וחס יויר סיי ליל מייחס זה לנצוליס ודחיקט גבי
 מהיל דין הרוטצ מוכח דדוקא צמנצול נקרא מהיל
 ותמיהי מה ואל מן חיס צמוצים יוטר מנצמנה חולין
 דק ליו עיב שנקטו וכן מחיכה שנתצבל עם החתיכות
 וכו' והרוטצ צביט הרי דמנצנה דברו רק ותחתיכה
 מנצולת ועיז אצרו צגמי דמהיל ליצ ואיב הרמזים נקטו
 לשון הוצמנה ואולי ייל דמוחתיי אין הכרח כיב משוס
 דקודס לכן נקט יד שנתצבל צה גיד חשיב דהולדק
 לאשמעיק צביטול ללמירי דיש צבדין צביט אין לך כיצ
 משערין אותה לכן נקטו גיב גבי מהיל צנתצבל וכן
 עכ"ל דקחתי גיב גיד שנתצבל עם גידין דשם צצרי
 ליל צישול אצל הנצמס דלא שכלן יחד הוליל צאינו
 מנצול אלא דידוע דהרמזים יחא ליי להעתיק דין
 הנשכה כלורהה אצל עביס ייל גס צמסנה אין לך צו
 אלא חידושו כיון דלא מלינו דין מהיל צמסנה רק
 צמנצולת ומסתר דלכבר אורחים הצאים לציוה לא יחבו
 ליחן דבר שאינו מנצול ולכן דוקא מנצול חשבו ולא
 צגול. והנה הרייף לא הביא כלל דין מהיל וכן נראה
 מוחסי' ופקקי חוסי' צצכרוהה כיא קדיה צצילה דהכל
 צבל צבור חון צרי ואלכרו לחנות וליח מהיל דהכר
 צגמי שהוכירו סס וליע דליח דשיליו ומסתרצט שלח
 להפליג (והנה לענון דין ציעול שכתב הרמירא לחלוק
 על המחבר אלא גס מחיכה מי משות מהיל אין לנו
 רשות להרהר אחריו) אצל לענין משלוח מנוח ומסתר
 כמהיריל הבייל וקלת משמעות כן צרמזים פיב דמנילה

ג נקט צי מנוח צבר או צי מיני הצשיל או מיני אוכלים
 משמע אוכלין דומיר דחצשילין שהוא מה שנתצבל כבר
 נקרא חצשיל וכן משמעות לשון רשי' צילה ייד צשיא
 אין משלחין אלא מנוח פירשיי אין משלחין (דוקן איש
 לרעהו) אלא מנוח (דבר המוכן ואינו עשוי להכיר

הגדול קודם ואעפ"י שהי' למרדכי זכות הללח נפשות
 אעפ"י חשבו לחצרו קודם לו מפני שהס כתבדלו יוטר
 בחורה צוון שהוא עסק צהללח נפשות.

ד **מ"ט** מרדכי לאסתר אל תדמי להמלך וכו' ואל
 וצית אציק חאצרו וכו' לא ידעתי למה הוכיר

צית אציק כחן ולעניד עשמי' צמדרס ומחבר צפייט
 שאומרים אחר קריאה המנילה ולא זכר (המון) רחמי
 שאלו כי צמנלחו על אגג כולד ארצ היינו המון ואיב
 אס לא הצוח הללה ענה לישראל יעגס חי שאלו המלך
 עיה מוחד אומנס אסתר המלכה עיה שהיתה מחרעו של
 שאלו כמנצול צגמי ומנילה טיי קביא כיון דאמרה ליי
 וצית שאלו קאחיכא דבר עמה צעלמה. איב מתן שציצ
 הקניה שעי אסתר אצ של שאלו חצוח הישועה לישראל
 ויתקן על דיה חטא אציי שאלו המלך עיה הה שאמר
 ואל וצית אציק חאצרו היינו שאלו המלך גיב יעגס
 חי ומוח ומי יודע אס לעת כאלת הגענה למלכות, ועיין
 קהלה ג' פי כיא מי יודע דוח צבי אדם העולה הי'
 למעלה פירשיי כמו מי יודע ישוב יונה ג') מי הוא
 אשר מצין ונותן לך שרות אלס עולה למעלה ועומדת
 צדין יעשי, איב אינו לשון ספק היה כחן מי יודע
 אס לעת כאלת הגענה למלכות דהיינו כדי לתקן חטא
 שאלו אציק.

ו **דבריהתי** צמנילה אסתר סיי טי פקוק ייה יוס
 משחה ושומחה ובפקוק ייט שומחה

ומשחה ריטו ומימי ובפקוק כיצ יווי משחה ושומחה.
 צפקוק טי וביב הקדים משחה לשומחה ובפקוק ייב
 הקדים שומחה למשחה יעשי, ולעמיד ייל מדרש פליאה
 שהציא הכריח צילקוט אליעזר צא אחיך צמנוה צמנוה
 החורה הוליא אפיקוון והרלה לו טיב והוא פלא, ולעמיד
 ייל דהרמזין עהיח כי טעם שציקס יחחק אמינה מנצו
 לצוד ליד להציא יעשה לו מנעמיים וכו' שמתוך שומחה
 אכילתו ירבה עליו רוחיק ואל יצרכנו עוד טעם שהיכה
 ומקעודתו ריחי לו זכות שתחול הצרכה עליו יעשי, ואיב
 עפר ואפר קסה לי טעם אי כמדומה אין זה כבוד
 ליחחק אמינה שילעריך לחכול מעדנים שיסנה עליו רוחיק
 הבס שחלינו צבי אלישע כנגן המנגן ותיי עליו יד הי'
 זו היא שומחה רוחניות שמתח הנפש עיי המנגן ופירשתי
 מיס שלהמעיה טוב ללכת (רחייל) אל צית האכל מלכה
 אל צית המשחה צאשר הוא סוף כל אדם והמי יתן
 אל לבו דהוליל להיפק והמי יתן אל לבו צאשר הוא
 סוף כל אדם כי הוא טעם למה יתן כל אדם אל לבו
 וחלחלי צפרי כחוצות דק עיב שדרשי מוקרא והמי יתן
 איל דקסה הי' לגמי דאפכא הוליל יעשי, ולעניד דהיק
 צודלי להמון עם טוב ללכה צצית האכל לחיות צעיריו
 ואל יצבר אס יצרו צוה וכו' אצל הלדיק הנקרא מי אפי'
 ללכה אלא די אס יתן אל לבו והיה אלא שומחה אס
 המון עם רואה לשוח נפשו העגוהה ילך אל צית המשחה
 אצל הלדיק יוכל לשוח אס נפשו צבל צית המשחה
 וחלחלי כן צילקוט אליעזר ערך הספר אוח ליד והמי
 וכו' הלדיקים חותנין מיתחן נגד לבן והיה לשומחה.
 לכן נראה כעס צי ראה סיהי זכות לעשו שעי' יתצרך
 ולפיד רשי' סיי כיצ פקוק טי שני גדיי נחיס ספק הי'
 האחד הקריב לפסח ואי מנעמיים. לפי' אס האכילו
 יעקב אמינה אפיקוון שות אינו כשאי יחחק אמינה לחכול
 מוה שיציא עשו ומיילא איל שחחול הצרכה עליו מה
 שלעק עשו ויעקביט שערמי אס צברוחי לקח וענה לקח
 צרכתי וממחין העולם הלא חלוי זה צוה כיון שלקח
 צברוחו ומיילא רחי ענה לצרכה הצבור ולדידי יחא
 כך לעק עשו אפי' אס אמה שעתה הוא הצבור עכ"פ
 רחי ארי לצרכה של צן שני ועיי שהאכילך אפיקוון
 איל לצרכה שני שחחול עליו. לפיי' ייל צפקוק ייט
 הריל הקדים שומחה למשחה כי שס כתיב גס ייט ומימי

שאלת

יעקב

נא

לומר כגון החיכות בשר לפי הארומין) ואם אינו מנושל עשוי להניחו לומר עיי מליחה חלה משמע דמנושל דוקא ויאלכלו היום עייב מותר לשלחו צירע דהוא לזרך היוב.

לפי הכיל מונן כדעת מהרי"ל ואפי"ו מי שחלוק בזה וראויר דמשלוח מותר גם בשר שאינו מנושל בכלל כמשמעות קרא דמותר כינו פסוק כיו והי"ן לך למה גבי משמעות דשם בשר מנושל ונס צמחה שנתן להם חלקנה מותר ומקמחא בשר מנושל מיירי דדרך הכנים לבשל ולא יתכן דהוא יתן לבשלם ואח"כ יתן להקוי עכ"פ מוכח שלא להחמיק הדעות שמוציא ודעו"י ק"ל דוקא ומאכלים והלקיטו וידי אפי"ו מותר שלרד לקיטו בשר ואח"כ לבשל ומכ"פ שאינו נכון לומר שישלם צמלבושים

וימכרם ואח"כ יקנה בשר ואח"כ ישלם, ולמהרי"ל דוקא דצרים ומנושלים שראוין לאכילה ויד, עכ"פ דרך הממונה טוב דוקא ומאכלים ממש ואם אפשר יהי' מנושלים.

ב **ב"ש** ידיו כ"י ללמוד מוצי' הלקיט דהיא בזה שחוב חס קיבל ממהנה מלמד דהר"ל כנהן

הוא כמו גבי קידושין איכ"ל י"א י"ד מ"ו זה עטות דהלקיט ג"כ התנה חס יכול להכריז מיד ולקנות עבורו מיד דאכילה, ובפ"ד ידיו חס אחד מחל לו חובו או שדיבר עבורו לשלשון וכדומה ג"כ היא כהכיל, אגב עיין במש"ב הריב"ז קידושין דף ז' בדיחה אחרת דלרש"י דוקא בקידושין אמרין כן מכוס דיש לה עוד הנחה ששטחה לאדם חסוב עיי זה אצל במקום אחר לא מהני קבלת אדם חסוב להיות כמכירה איכ"ל ג"כ ליתא להכיל אלא דהריב"ז חולק עיי וגם צריך לא קיל כן, ובהקדמה י"ק שיש מהקלו"ם פ"י בזה מ"ש הקציה ויקחו לי תמונה דהר"ל ויחטו אלא כהכיל, הנה יש מקום לחקירת ידיו עפ"ד המנהל מונח צמ"כ אח"כ קל"ו דמכירת המיני הוא קצות הל"ב צ"ן צ"י ישכאל הי"ך דצ"י הולשין הנון י"ש שמו"ר משהר ומפורד העם ישכאל זה לזה ובחשונה מ"ו"ה הגזיל בחר"ם ס"י שמי"א וס"י ר"ו קטע כן בפשיטות ולא הזכיר חשונה ח"ס הכיל עכ"פ התמיד חולק עליו וצ"ה תלוי פלוגתא דרמ"א תר"ם דמהני מחילה צמ"ו ופרי"ח חולק דלחמ"ד לא מהני ולמנה"ל מהני ומ"ו"ה קטע כשיש הרמ"א מפני טעם מנה"ל, והצ"ר יפלא חס יהי' לכו רשות לומר טעם על מ"ו"ה דפלוגתא דר"י ור"ם אי דרשינן טעמא אפשר דוקא צלוח החורה אצל צמ"ו"ה דדיק אפשר לכו"ע דרשינן אונס קשה גם לפ"י כיון דצמ"ו ונגילה דף י"ג פירשו מ"ש אפרח ומפורד דלא כמנה"ל אפי"ו חומ"ה דצמ"ו"ה השמות נכונה לומר פירוש חדש דלא כאגדת ח"ז היינו דוקא מפני שאין ימיו לדינא אצל כהן יש ימיו חס מהני מחילה צמ"ו"ה מ"ו.

א"א דהק"י צמ"ק דמגילה ס"ק לי"א הביא פכ"ה הקש"א דכ"ר ס"ג וכ"כ באריכות דף כ"ד

צמ"ו"ה חס איך לוקח כור חטין וכו' יכול לומר כלום אגרת אלא לכבודי זה כבודי וכו' רש"א לעיל דף כ"ד דצקוס מעשה י"ל הרינו כאלו התקבלתי שאפי"ו מקבלו יכול להחזיר לו ואפ"כ מעתה למה לי וגם הביא הירושלמי דצמ"ו"ה פליגי דלרבנן הוה באומר מפני כבודי זה אומר מפני כבודך דהנחין ג"כ כמכון לכבוד המקבל ואיכ"ל מהני מחילה כאלו קבלו והחזירה ועיי' כתב מ"ן ח"ס ס"י קל"ו שלא תהא הק"י דצ"י הר"ן (לא זכיתי להבין הלא הרש"א ג"כ הביאו צ"י מקומות הכיל וק"י הביא ממש"א דף ק"ג ועיי' ולי"ל כ"ד) ואיכ"ל חס כוונת הנותן לכבוד עמ"ל לא מהני הרינו כאלו התקבלתי ואיכ"ל כוונת הפרי"ח מני"ל לכוונת מרדכי וצ"ד היו צמ"ו לכבוד הושלם איכ"ל לא מהני מחילה או לכבוד השלם לו ואיכ"ל מהני מחילה, ולעני"ג הלא לפ"י צ"י טעמיה שפ"א מ"ן שם השליחו הוא לטובת המקבל או לקיימו

לקעודה או להכרות חיבהו ואיכ"ל הרינו כאלו התקבלתי ובלא"ה אין זה ענין לכבודי או כבודך דכפי הכנהה ממש"א שם דוקא צמ"ו"ה גדולה כבוד מ"ן וצ"י מצות י"ן בזה ש"ך לומר כבוד אצל צמ"ו"ה מועתה כמשלוח מותר לא, וגם צמ"ו"ה מותר שפ"י"ג גם הוא להחזיר לו משלוח מותר וזה כבוד ש"ך בזה אפי"ו צמ"ו"ה גדולה כיון דמהני לעשירים כו"ש הר"ן ואיכ"ל מקהמ"א ומחזיר לו ג"כ מותר גדולה שוב אין צ"ה כבוד צמ"ו"ה ועוד דמקמח"א מהק"י מ"ו לא ר"ו שיטתו זה שלא לשנות לשם כבוד כלל ובגדלים שם דצ"ו מצי' אדם שפ"ו"ס לכבוד ומפארתה, ולא ידעתי למה לא יהי' משלוח מותר כמו קמח"א ובלוגתא דרמ"ו ורבנן שם לפ"י הירושלמי הוא צמ"ו"ה וק"י"ל כצ"ן דצמ"ו"ה כמי שאומר לכבודי זה לכבודך כמכונה דשניהם מתכוונן לכבוד המקבל וצמ"ו"ה ס"י ס"י צמ"ו"ה קעודה קבלותו וצ"ו"ד ס"י שפ"י"ג לענין קעודה אצילות ח"ל מוכח דל"ס אינו מחזיר הוה בנז"ל אלא חס יודע שמוחל לו חזירו כמ"פ שם צמ"ו"ה לפ"י צמ"ו"ה מקמח"א חס לא חסוב בול חס זה שולח לו מותר והוא אינו מחזיר אפי"ו יודע שמוחל עכ"פ מדינא ח"י"ב להחזיר לו מ"ו איכ"ל מ"ו ענין כבוד י"ן בזה עייב אפשר דכ"ן גם ר"ו דחולק שם מודה דמהני הרינו כאלו הקבלתי כיון דמחזיר להחזיר וז"ל מ"ו"ה ומש"ב ג"ל לפ"י י"ט העיר הק"י דאפ"כ מועתה למה לי כיון דכ"ן מוחזר להחזיר וכן הצמ"ו"ה מועתה מ"ו"ה היר"ל ס"י ר"ו שמוצי' דצ"י ק"י ולא פסק עליהם כלל מוכח שפ"ו"ס עמו ועיין צמ"כ ס"י תר"ם ומפקק ע"ד ק"י דצמ"ו"ה לא מהני מעמ"ל ולא ידעתי מה שייכות זה לזה צ"ו"ה חס מתחלה מותר עמו עמ"ל לא כהן לו ולא קיי"ו לקעודה (מ"ן חס באומר דמהני מותר דמ"ס כמ"פ הר"ם פ"ג דק"ו"ה ח"ו למד דדוקא באלטל"ל דלצמ"ו"ה קמ"ו"ה לא מהני דמ"ס או בחרג"ו אצל כהן מהני איכ"ל שפ"י"ג מקיי"ו לקעודה שמוכרו לו לקיי"ו לקעודה אצל לא לשם הרומה) אצל חס כותן מותר מוחלטה והוא ר"ו"ה להחזיר לו ואומר שמוחל לו למה לא יועיל הרינו כאלו התקבלתי והיא מחילה דצ"ו"ה לא יחלוק אדם דלא לוקחו ומחזירו י"א י"ה מ"ו"ה ואפ"כ מעתה למה לי, ומ"ו"ה לא להכריע צ"ן גדולי' עולם בזה אלא ליישב דעת הק"י ודעת אחרים הגזיל שפ"ו"ס עמו, ודצ"י הפרי"ח תמוה"ן לפ"י הכיל עוד יותר דצ"ו"ה ס"י ק"א ג"כ מהנחה כהונה מהני מחילה וכ"ן לענין משלוח מותר לו ואולי' בול הוא חס אינו מחזיר ככ"ל וק"ס אינו מוחזר להחזיר ומ"ו"ה ולא"ה דעו"ה י"ן מ"ו"ה צמ"ו"ה כהונה אלא שהאח"י ומ"ו"ה ק"ף פסקים להיפך ומ"ו"ה"ה עשה שכן הקשה הגר"ם צמ"ו"ה לח"ו"ה חקקיה על המע"ו איכ"ל עכ"פ לא יגרע מ"ו"ה מוחזרת כהונה, ועיין כ"ס לח"ו"ה ס"י קל"ט הביא ג"כ הקמ"ו"ה ועיי"ש ובק"י קמ"ו"ה שפ"ו"ס לרמ"א וכן דעת מ"ו"ה הגזיל.

— ס"י ס"ב —

א **ב"ס** הקדומים הצמ"ה מרמ"א תר"ם דמהני מחילה צמ"ו"ה ומ"ו"ה ובק"י תר"ם הביא ש"ח דמהני מחילה כהן שאין צמ"ו"ה אלא הוא וחזירו האצל אעפ"י שאין משלחין לאצל אונס כ"י שלא יעטל מ"ו"ה מ"ו"ה ישלח לו איכ"ל מחל האצל על מנחו והביא זה מהר"ם והוא עושה הדמ"ס כי צמ"ו"ה הביא ממהרי"ם כמו צמ"י תר"ם, ולעני"ד צמ"ו"ה דרמ"א קמ"ל דצ"י תר"ם מ"ו"ה ממש משלוח חס לא ר"ה לקבלו או מחל ובק"י תר"ם משמע דאינו שולח כלל להאצל חס מוחל, ובה נתיישב לשיטת הר"ן בזה דמגילה דצ"י ר"י ח"ד מחלפ"י קעודה"הו"ה וכו' הר"ן שזה שלח קעודהו לחזירו חס לזה והקשו עיי' מה קמ"ל כל מ"ו"ה חס

7

שאלות ותשובות

הלכות קטנות

(ספר הלק"ט)

חלק ראשון ושני

משאלות ותשובות, בנויות לתלפיות, בדעת ובמועצות, אשר חקר והכין מידי שבת
בשבתו ביום השישי, להביא אל אוהל מועד משכן העדות בית המדרש הגדול
"בית יעקב" אשר היה בירושלים עיר האלהים סלה תוביב
חובר ע"י הרב המובהק מרי דמתניתין ודיש מתיבתא
בנן של קדושים אראלים ותרשישים כמזהר"ר

יעקב בכמהר"ר שמואל האג"ז זלה"ה

חובא אל בית הדפוס על ידי בנו הצעיר שועל בן ארי הוא משה האג"ז נר"ו
פה ויניציאה יע"א שנת כי קד"ש הנה (תס"ב) לפ"ק

[נוסח שער דפוס ראשון]

ועתה בא במהדורה חדשה מפוארת בסידור מחדש מוגהת
ומתוקנת בתוספת הספר הנפלא "הלכה רווחת" והוא ביאור נפלא
על ההלכות קטנות להגאון ר' בן ציון אלקעלי זצ"ל, נרפס בירושלים תרמ"א.
ובתוספת מרובה, הערות וביאורים על סדר התשובות ערוכים. ויען כי המחבר
קיצר דבריו בבואו אל הקדש, ובאו הדברים כספר החתום, הנה פתח יפתח
לנבוע מימיו ושולחו על פני קרת במשא ומתן באמונה ליקוטים מרכרי
הדנים בדבריו והעוסקים בשמועותיו. וניקב בשמו "גן הלקט"

כל זה עשיתיו בסיעתא דשמיא

נח גדליה באמו"ר הרב קלמן אריה **קזצ'קוב**

ויצא לאור עולם ע"י

זכרון אהרן

ה'תשס"ט

סימן קסג

שאלה. השולח מעות כסות וכלים בשביל מנות אם יוצא:

תשובה. אם יוכל למכרם מיד ולקנות לצורך סעודה מהני ^א, דתנן (גדרים לב): אין בין מודר הנאה מחבירו למודר הימנו מאכל וכו', ורב מארי שלח לרבה זנגבילא ופלפלי (מגילה ז:), דהנאה המביאה לידי מאכל כמאכל דמי: ^ל

סימן קסד

מציעא דף פ"א ע"א אמר רב פפא דא"ל שמור לי היום וכו', הקשו דאמאי אמרה רב פפא למילתיה תרי זמני חדא אמתני' וחדא אברייתא. וא"ת דאמרה אמתני' ומהתם ילפינן לברייתא, הול"ל כדאמר רב פפא: ונראה דלבתר דאמר לקמייטא אצטריך לרב פפא לדבר על הברייתא כי היכי דתהוי בר סמכא:

סימן קסה

ברכות פ' כיצד מברכין (מ"ג.) אמר רבא בר ירמיה מאימתי מברכין על הריח משתעלה תמרתו, א"ל ר' זירא והא לא קארה, א"ל וליטעמך

גן הלק"ט

מברך קודם דיה"א ואח"כ הטוה"מ כסדר הבשורות, אבל אם ידע שיש לאביו נכסים הרי מיד כשנתבשר על המיתה נתבשר גם על הנכסים ממילא כי בודאי לא יעבור אביו על דין תורה לתיים לאחר, ועל כן עליו להקדים את החביב תחילה כמו בכל הברכות שהיא הירושה ולברך קודם הטוה"מ ואח"כ דיין האמת, כי הרי זה כנתבשר בשניהם בבת אחת ויש לו להקדים הברכה על הירושה החביבה לו. והראשונים התולקים סבירא להו שהאיל והירושה באה מחמת המיתה, יש לברך על הדבר הגורם תחילה ואח"כ למה שיצא ממנו ולכן מקדימים בכל אופן את ברכת דיה"א תחילה. אמנם בדברי הרא"ש (ברכות נ"ט ב) נראה שלא סבר כרבינו, שכתב הרא"ש שם דאפילו אם חלקו נכסיו על פיו בחייו מברך הטוה"מ, ולשיטת רבינו אם חילק נכסיו על פיו בחייו יש להניח שהיה ידוע ענין הנכסים שמוריש, אם כי נדחוק ונאמר שמירי שלא ידע גם בחיי אביו שחילק נכסיו מחיים לבניו. קסג ^א דעת רבינו אפשר לצאת יד"ח משלוח מנות בכל דבר שאפשר להגיע על ידו לרכוש מנות לסעודה ולא דוקא במיני אוכלין, אמנם בתרומה"ד (סי' קי"א) כתב להדיא דאין יוצאים בחלוקים וסדינים, דכיון דמטרת המתנות היא לצורך

הסעודה, בעינן מידי דמיכל לסעודה. וכן מדויק מלשון הרמב"ם (הלי' מגילה פ"ב ה"טו) שהי"ב אדם לשלוח לחבירו שני מיני בשר או שני מיני חבשיל או שני מיני אוכלין. אמנם כבר הקשו הרבה באחרונים (עי' גליון הש"ס לר"י ענגיל נדרים ל"ג ב) על ראית רבינו מפלפלי וזנגבילא והרי כל אלו מיני מאכל ומתקנים את עצם המאכל, ומנין ללמוד מהם לכל דבר שאיננו אוכל כלל, אלא קונים בתמורתו אוכל, והוא נגד הפירוש הפשוט של משלוח מנות היינו מנות ממש. וראיתי בספר תולדות יעקב לר"ח סופר (ח"ג סי' ב') שכתב להליץ בעד רבינו שכונתו למה דאיתא במסכת ברכות (ל"ו ב') וביומא (פ"ו א) דהכוסס פילפלי ביום הכיפורים פטור מכרת, ואמרינן בגמ' דמיירי בפילפלי יבישתא דאינס ראויים למאכל אבל ברטיבתא חייב דאוכל גמור הם. ורבינו פירש ששלח לו פלפלי וזנגבילא יבשים מולא כתב רטיבתא ואפ"ה יצא בהם יד"ח כי יכול לקנות בתמורתם דברים הראויים לאכילה. אמנם גם היעב"ץ וגם המלא הרועים בגהותיהם לש"ס (מגילה שם) העמידו הא דרב מרי ששלח לו פלפלי רטיבתא דמעלו לכולי גופא להוציא מהבנת רבינו שאפשר לצאת יד"ח גם בדברים שאינם דברי מאכל.

המוציא לחם מן הארץ ו דעתיה לאורוחי. קשה וכ קודם ^א, אלא דעת ר' זי שיריח קצת, דלפעמים נסר ולא חש ר' זירא להשיב לו הרבה בפני ר' זירא שר' יד להשיב (כ"מ לה, כ"ב ט). ומ' ברכה שאינה צריכה, היינו הרמב"ם (פ"ד מהל' ברכות ה

אמנם כתבו הרבה מגדולי אע ביניהם ספר המנהגים לר"א קלוזנר ובמהרי"ל (שם) ובמטה משה (סי' חסידים סי' תשי"ג, הובאו דבריו בנ סק"א), שיוצאים יד"ח משלוח מנות שאף שדומין דבריהם לעיקר ההלכה מטעמיה אתו עלה כיון שיכול לק סעודה, דלפי"ז היה צריך להגביל הו משלוח מנות במעות כל עוד ויש לקנות ולהכין עי"ז סעודתו. אלא חלוק מהתרומה"ד בטעם מצות נ לצורך הסעודה אלא כדי להרבות בישראל היפך דעתו של המן שאמר מפורז ומפורד, וכעין זה כתב החו קצ"ו) ובמנות הלוי. וע"ע חילוק עפי להלכה בשו"ת שאלת יעקב (לר"י פו וראיתי מי שהוכיח מדברי הגמ' בנ לעיל סי' ל"ט מש"כ שם) דאמר ליה משלוח מנות וכו', שלכאורה מה חי מצות משלוח מנות ומתנות לאביונים אכיון וגם נתן לו ב' מנות מכבודו לעיל תשובה ל"ט למד מכך שאפט לאביונים לעני אחד, אבל בספר תיו ק"ע) למד שע"י שאמר לו קימת בנו ומתנות לאביונים אמר לו הלכה, ו שגם הוא קיים משלוח מנות ע"י א בדברי תורה, כמו שכתב הרמ"א בהי ומנות הלוי בהקדמתו, שקימו משלו ואמנם מצינו לגבי סעודה שלישית בשעת הדחק בדברי תורה. ולכאורה י המצוה, דאם הוא להרבות אהבה ו מד"ת משמחי לב יועיל לזה, אך אם

שיל"ת

ספר

חתם סופר

דרשות

השלם המפואר

כרך שלישי:

פרשת שקלים, ערב ר"ח אדר, ז' אדר
פרשת זכור, פורים, פרשת פרה, פרשת החודש

מרבנו משה סופר זצוק"ל
בעל שו"ת וחידושי "חתם סופר"

יצא לאור במהדורה הראשונה בשנת תרפ"ט מכת"ק,
בתוספת ציונים מתנ"ך ומחז"ל, והערות "שער יוסף"
על ידי הגה"צ רבי יוסף נפתלי שטרן זצ"ל חתן הג"מ שלמה אלכסנדרוי סופר זצ"ל
בן מרן רבי שמעון סופר זצ"ל אבדק"ק קראקא ובעל מכתב סופר
בן מרן רבנו המחבר זצ"ל

ועתה יוצא לאור במהדורה מושלמת חדשה ומפוארת
על ידי מכון להוצאת ספרים וחקר כתבי יד
ע"ש החתם סופר ז"ל
עוה"ק ירושלים תוכב"א
תשע"ה

מהדורת נוסענצווייג

רמז הכתוב
תמחה את זכר
עמלק מתחת
השמים

קמא (י"ב ע"ב)^ה, נמצא על ידי זה שנשדרו מערכת מזל החודש, וזה לא ידע המן.
בין כך ובין כך כן הוא, שתיבת מ"ר תלוי ועומד לטוב או למוטב, ותלוי בצירוף ק"ס וק"כ. ואם תצרף מ"ר ק"ס ק"כ עולה תק"כ אותיות שק"ר, על כן מצוה לבסומי בפוריא (מגילה ז' ע"ב). והנה האותיות אחר אותיות שמי"ם הם תנכ"ן, אחר שי"ן ת', אחר מ"ם נו"ן, אחר יו"ד כ"ף, אחר מ"ם נו"ן, גימטריא תק"כ, והיינו תמחה זכר עמלק שהוא גימטריא מ"ר, אותו תמחה מתחת השמי"ם, מן האותיות שאחר שמי"ם כנ"ל, ותהפכם לטוב.

רמז הכתוב י"א
תשכח

ואמר לא תשכח, כי אמרו חז"ל (שם ט"ו ע"ב) ורב בניו (אסתר ה' י"א) ר"ח כנים היו לו, והכוונה במה שסיפר בזה לאוהביו, כי רצה להכריע לרע על ידי מדת הדין הקשה של יצחק גימטריא ר"ח, שממנו יניקת זכותו של עשו, כי יצחק אהב את עשו (בראשית כ"ה כ"ח).

והנה אם תצרף ר"ח עם תק"כ עולה גימטריא תשכ"ח, על כן אמר לא תשכ"ח, ואם תוסיף אחד על תשכ"ח יהיה תשכ"ט גימטריא קר"ע שט"ן שהוא ביטולו של המן. והיינו מי יתן טהור מטמא לא אס"ד (איוב י"ד ד'), וההיפך ממה שאמר המן (אסתר ג' ח') ישנו עם אחד, ישן לו אותו אחד (אסתר ז' י"ב).

→ משלוח מנות ולא מנה, משום שימנה אותיות המן

מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים (אסתר ט' כ"ב). ב' מנות לרעהו, ולעני מתנה אחת (מגילה ז' ע"ב). משום דמנ"ה אותיות המ"ן כמש"כ במקום אחר על פסוק (ויקרא ח' כ"ט) למשה היה למנה^ט, ואנו רוצים למחות שמו, בשלמא מתנה לאביון, מתנ"ה יש בו אותיות מ"ת-המ"ן, אבל מנ"ה הוא אותיות המ"ן. על כן אמרו שיתנו שתי מנו"ת, והה"י של מנ"ה מובלע בתיבה, והר"ל גם כן המ"ן-מ"ת. ואנו מרמזים מחיית

המן ג' פעמים, לריע אחד, הו

בהפמרת זכ
מינוי מלך - מצות עשה, אף שבתורה נכתב כרשות
ועתה שמע לק
והכית את עמ
פרשת המלך
בלשון כאילו :
מלך אלא אם
דברה תורה נגד
למנות מלך, ול:
ה'. אבל האמת
עשה דאורייתא
יושב על כסא
היה רשות לנ

אות ראשון של ע נמצא לפי זה דבכ ראשונות של הני ו משתיית העולם נר ש"ת דהיינו אות ח לישראל, והו משו עם צירוף אות ת' שיטת ר' יהודה בי כנגד תרעומתו. והי יהיה זה לי לדורות אבל כך הדבר, צוו משיח קדשי אשר והכהנים הגדולים, ד"ה ואולי, נקט כ ד. צ"ב דהלא הן כ מן דמצות מחיית

ת. "אותו היום טשה בסיון היה, אמרו מלאכי השרת לפני הקב"ה רבט"ע מי שעתיד לקבל תורה מהר סיני ביום זה ילקה ביום זה". ט. תמצא לקמן ח"ג פורים דרוש כו [ר"ח ב'] ד"ה למשה. (טעם יוסף). י. ובפנקס של הרב ר' פישל סופר ז"ל (משנת הקי"פ לפ"ק) הביא הנ"ל בשם נרן עם הוספה ז"ל: "וע"ד זה אפשר לפרש משה ושמה, כי איתא במנחות כ"ט ע"ב חטרו להו לגגיה דח"ת, כלומר חי הוא ברומנו של עולם, ופירש רש"י ה' חי הוא. והנה באותיות משת"ה יש מש"ה מ"ת ואותיות שמח"ה יש מש"ה ה"י, רמז למה שאמרו (מגילה י"ג ע"ב) בו' באדר מת משה ובו' באדר נולד משה, עכ"ל. ועיין עוד מזה לעיל ח"ג ז' אדר דרוש ה [קל"ו ב'] ד"ה אמרו. ומעין זה מובא בפנקס הנ"ל בפרשת תצוה תקפ"א לפ"ק בשם מרן ז"ל: "הובא בוהר בשלשה מקומות זכר הקב"ה זכותו של משה, כמבול דכתיב בשגם הוא בשר (בראשית ו' ג'), ואיתא בתולין (קל"ט ע"ב) בשגם זה משה, ובמשכן דכתיב בסוף פרשת תרומה (שמות כ"ו י"ט) ולכל יתדות החצר נחש"ת ואתה, היינו שלשה משתיית העולם נח-שת ואתה דהיינו משה, ובגאולת מרדכי ואסתר. ונראה לומר רמז לזכירת משה אצל גאולת אסתר, דאיתא בוהר והאיש משה עניו מאוד מכל האדם (במדבר י"ב ג') והו אדם הראשון, אשר על פני האדמה זה נח דכתיב איש האדמה (בראשית ט' כ'), ובאמת נראה לומר דהא דכתיב מכל האדם קאי על שת, דמצינו כמה פעמים דשלשה אלו נזכרים יחדיו נח שת משה. ובספר הגלגולים כתב דאורך התיבה היתה שלש מאות אמה (שם ז' ט"ו) לרמז על

11

המן ג' פעמים, מתנה לב' אביונים ומנות לריע אחד, הו"ל ג', דכתיב (משלי כ"ב כדאיתא פרק קמא דמגילה ד' ע"א).

דרוש יג

[לפרשת זכור תקי"ף לפ"ק]

דהו"ל זר כמו שכתב רמב"ן בפרשת כי תשא (שמות ל' ל"א) משחת קדש יהיה זה לי, ומלך על פי ה' נקרא לי, על כן מצוה למושחו, ע"ש.

בהפטרות זכור (ש"א ט"ו א'-ג'), **אותי שלח ה' למשחך למלך וגו' ועתה שמע לקול דברי ה' וגו' עתה לך והכית את עמלק והחרמתם וגו'.** הנה פרשת המלך (דברים י"ז י"ד) נאמרה בלשון כאילו איננו מצות עשה למנות מלך אלא אם יאמרו נשים עלינו מלך דברה תורה נגד יצר הרע להרשות להם למנות מלך, ולא שישב המלך על כסא ה'. אבל האמת איננו כן, כי הוא מצות עשה דאורייתא נמנית בתרי"ג^א, והוא יושב על כסא ה' למטה, ולולי כן לא היה רשות למושחו בשמן המשחה,

מינוי מלך - מצות עשה אין שבתורה נכתב כרשות

והנה השריש רמב"ם (ספר המצוות שרש השלישי) **ורמב"ן** במנין מצות, שלא למנות מצות עשה שאינה נוהגת לדורות, ואם כן לפי זה מחיית עמלק אם לא ישאר מאומה משור ועד שה מחמור ועד גמל, לא יהיה מצות דורות, אלא לשעה^ג, ואינה נמנית במנין המצוות, וחסרה ליה תרי"ג מצות, אלא אפיק מחיית עמלק ועייל מינוי מלך^ד. והיינו

ביאור דברי שמואל לשאול לאתר מלחמת עמלק

אות ראשון של ש"ת דהיינו ש"ן, ותמימים אמה רוחב לרמו על אות ראשון של נח דהיינו נו"ן, נמצא לפי זה דבמבול הוצרך הקב"ה להזכיר שמו של משה בשלימות, דהיינו בשגם, ושני אותיות ראשונות של הני תרי צדיקים להגן על קיום העולם, ובמשכן מצונו שזכר שמוותיהם של הני תלתא משתיית העולם נח-שת ואתה. ואצל גאולת אסתר זכר הקב"ה שני אותיות אחרונים של נ"ח ושל ש"ת דהיינו אות ה' ואות ת' ושמו של משה בשלימות ונעשה מצירוף אותיות הללו משתה ושמחה לישראל, וזהו משת"ה הוא אותיות של משה בצירוף אות ת' ושמו"ה הוא גם כן שמו של משה עם צירוף אות ת' וז"ק, עכ"ל שם. (שער יוסף). א. רמב"ם ספר המצוות עשה קע"ג. והוא שיטת ר' יהודה בסנהדרין כ' ע"ב, אבל רבי נהוראי ס"ל דלא נאמרה פרשה זו משום מצוה אלא כנגד תרעומתן, וראה בחי' מרן לשם. ב. וז"ל: "אומר אני כי הכתוב אומר שמן משחת קדש יהיה זה לי לדורותיכם, והיה ראוי שיאמר שמן משחת קדש יהיה זה לאהרן ולבניו לדורותם וכו'. אבל כך הדבר, צוה שימשח בו עתה אהרן ובניו, ואמר 'שמן משחת קדש יהיה זה לי למשות בו משיח קדשי אשר אבחר בו לדורותיכם', ולא יתן על זר שאיננו לי, ולכן ימשחו בו המלכים והכהנים הגדולים, כי שניהם משיחי ה'". עכ"ל. ג. ברם להלן ח"ג פורים דרוש יט [ר"ה א'] ד"ה ואולי, נקט מרן דמצות לא תשכח היא אף לאחר מחיית עמלק, עיי"ש. (אוצרות חת"ס). ד. צ"ב דהלא הן מצות מינוי מלך וזן מצות מחיית עמלק נמנים בכלל תרי"ג מצוות, ובגוף הערת מרן דמצות מחיית עמלק אינה נוהגת לדורות, עמד בזה הרמב"ם בספר המצוות מ"ע קפ"ז גבי

בסייעתא דשמיא

ספר

שואל בענין

אוסף קושיות ותמיהות מבריקות ומאתגרות, בנושאים קלים ומגוונים
לעורר לב המעיינים, להרחבת אפיקים, ולחדד את התלמידים
על פרשיות התורה מועדי השנה ופרקי אבות מסודרים
מתוך כל מרחבי הספרות התורנית מלוקטים
ובסוף כל שאלה מובא מקור הדברים

ונלוה אליו בסופו ספר
המכיל פטטיא דאורייתא ישובים ופלפולים בשם

משיב בענין

בראשית - שמות

לוקט נערך ונכתב בחמלת ה' עלי
שלמה יחיאל מאיר בלום

ערך - תשע"ד

חגיגה ג א ד"ה חרש ושם באבני שהם מגילה שם, חתם סופר (מהדו' רי"ג שטרן), מלך שלם (ר"ש שלם) מגילה שם, גנוז המלך (ר"ט וויל) עמ"ס מגילה שם, מצפה איתן שם, שו"ת שואל ומשיב (רי"ש נתנון) מהדו"ק ח"ג סי' קה, שערי אמת (לבעל מתא דירושלים) על הל' מגילה בחמדת אריה סי' תרצג פי"ח סק"א, שפת אמת (גור) שם, מרומי שדה לנצי"ב שם, העמק שאלה לנצי"ב על שאילתות שאילתא עט אות א, שו"ת אבני נזר (סוכטשוב) אה"ע סי' רכ אות ט (ועי"ש סי' רח אות ז), שו"ת מהרש"ם (רש"מ שבדרון מברעזאן) ח"ב סי' ז, באר אליעזר (ר"א סופר) חולין יא א, תורת מנחם (רמ"מ ברמזון) עמ"ס יומא עמ' עה ד"ה אך, כנסת ישראל (ר"י פלק) מגילה שם, שו"ת קרן לדוד (רא"ד גרינוולד) סי' קסד, תורה תמימה (ר"ב עפשטיין) אות ל, מקור ברנך (לבעל תורה) לירושלמי שם, יריעות שלמה (ר"ש פיינזלבר) הל' כלי המקדש פ"ח ה"ח, ועי' בני חיי (ר"ח אלגאזי) סי' תרצד ס"א.

❧ רעא ❧

והגרת אותם אכנש אהרן ובניו [כט, ט]. בירושלמי יומא ופיא היא דף כו קאמר רבי חגיגה ציץ ומצנפת של אהרן קודם לאכנימן של בניו, יהודה ברבי אומר והגרת אותם אכנש אהרן ובניו, ופירש בקרבן העדה שהלכיש לאהרן את הציץ ואת המצנפת ואח"כ הלכיש לאהרן ולבניו את האכנשים ביחד, כדמסיק יהודה ברבי מדכתיב והגרת אותם אכנש, משמע כולו בהדי הדדי. וצ"ע דהאיך לבש את הציץ שהוא מבגדי כהן גדול טרם שלבש בגדי כהן הדיוט, והריטב"א ביומא (ו) כתב להדיא שאינו יכול להלכיש בגדי כהן גדול קודם שהוא מלובש בבגדי כהן הדיוט.

גלין הש"ס (רמ"ז איטינגא) לירושלמי שם, יפה עינים יומא ה ב, "משיב בענין".

❧ ערב ❧

ולקחת את החזה מאיל המלואים אשר לאהרן וגו' והיה לך למנה [כט, כו]. צ"ע לשיטת המהר"ל [מנהגים, הל' בורים סי' טו] המובא במגן אברהם [סי' תרצה סק"א] דלמשלוח מנות בעינן דוקא מנות בשר או דגים מבושלים שיהיו ראויין לאכילה, דחיין לא מתקרי מנות, והלא מקרא מלא כתיב והיה לך למנה, ולא לקח החזה מבושלת אלא חי, הרי דבשר חי נמי מקרי מנה.

מקור חיים (לבעל חות יאיר) סי' תרצה, העמק שאלה לנצי"ב על שאילתות שאילתא סז אות ט, שו"ת שאילת יעקב (ר"י פרגר, חתנו של המהר"ם שיק) ח"א סי' סא אות א.

L